

«Французька мова» іммігрантів, яка зазнала значного впливу, співіснуючи з мовою корінного населення, принесла до словникового складу численні реалії, не пов'язані з життям метрополії. Варто зауважити, що БЛ, яка, хоча і демонструє розбіжності між лінгвістично-понятійними кодами, перетворюється на одне з джерел поповнення як розмовного мовлення, так і літературного стандарту та збагачує словниковий склад французької мови.

Так, в словнику *Petit Robert* виявлено лексику, пов'язану з імміграцією після виголошення Де Голлем незалежності Алжиру: *barbouze* [1, с. 195], *brick* [1, с. 261], *couscoussier* [1, с. 497], *décoloniser* [1, с. 553], *harki* [1, с. 1073], *indépendantiste* [1, с. 1157], *plastiquer* [1, с. 1695], *tajine* [1, с. 2203], etc. із зазначенням року внесення, а також наведенням синонімів з *français standart*. З іммігрантами з Нової Каледонії та Африки з'явилися, наприклад, синонім до слова *cacahouète* – *arachide* [1, с. 279]: «земляний горіх (арахіс)»; назва плоду хлібного дерева *fruit à pain* – *nom de fruit de l'artocarpe* [1, с. 131] та ін. До цього списку необхідно додати і 90 одиниць БЛ, які були рекомендовані до вживання у офіційній французькій мові Французькою Академією у 1989 році, серед яких *essencerie* (fr.st.poste d'essence) з Сенегалу, *déchouquer* (fr.st. déraciner) з Гаїті та ін.

Отже, БЛ отримує своє офіційне закріплення у словниках, тому назрілими практичними завданнями для нас виступають: визначення обсягу безеквівалентних та фонових слів та опис семантичних особливостей аналізованої національно-забарвленої БЛ.

ЛІТЕРАТУРА

1. Le nouveau Petit Robert. – Р., 1993.

«ФРАНЦУЗЬКИЙ РОМАН» ФРЕДЕРІКА БЕГБЕДЕ: АВТОБІОГРАФІЧНИЙ ВИМІР

Черкашина Т. Ю. (м. Харків)

Фредерік Бегбеде є представником сучасної французької літератури, переважна більшість творів якого написана в різних жанрах автофікційного

письма. 2009 року побачив світ «Французький роман» («Un roman français»), твір, в якому письменник спробував представити на розсуд читачів свій дійсний автообраз, фрагментарно представлений до цього автоміфологізованими образами Марка Марроньє, Октава Паранго та Оскара Дюффрена (головними героями його романів, виданих протягом 1990–2007 рр.).

Автобіографічна оповідь будується за принципом подвійної нарації, в якій паралельно співіснують ідеалізований образ юного Фредеріка (співвідносного з образом біографічного автора часів дитинства і юнацтва) і міфологізований образ Фредеріка Бегбеде, відомого письменника, літературного критика, видавця, актора, сценариста і телеведучого, ув'язненого за вживання наркотичних речовин у публічному місці (цей образ є співвідносним з образом біографічного автора на момент написання твору).

Перебуваючи в тюремній камері, автор поринає думками в 1965–1982 рр., час свого дитинства та юності, колажно, окремими кадрами пам'яті реконструює свій зовнішній і внутрішній автопортрет тих літ, відтворює портрети своїх найрідніших людей – дідусів, бабусь, батьків і брата.

Не руйнуючи читацький горизонт очікування, сформований попередніми автоміфологізованими творами, письменник паралельно зображує себе нинішнього – людину без минулого, що не хоче дорослішати й брати на себе обов'язки; людину, що доволі часто видає себе за тих, ким вона не є. При цьому, важливим складником твору є спроба реконструкції письменником передусім свого дійсного внутрішнього, емоційно-психологічного, автопортрета на час написання твору.

СИРОТЫ И ИХ ПОИСКИ ОТЦОВ В ПРОЗЕ А. ПЛАТОНОВА

Чи Цзиминь (Сычуань, Китай)

Тема сиротства является одной из самых ярких тем в произведениях А. Платонова. Он создал свою басню о семье, путем которой писатель выразил свое сомнение о реальности, память о прошлом и раздумье о будущем Родины.